

ДОНАЛД БИСЕТ ГУБЕНЕ НА ВРЕМЕ

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Имало едно време един автобус, който возел хората по тяхно желание.

Щом някой от пътниците или кондукторът натиснел звънеца, автобусът тутакси спирал. Ако звъннели два пъти, автобусът потеглял.

Номерът на автобуса бил 77 и всеки ден минавал покрай църквата „Сент Панкръс“ в Лондон. Тази църква била голяма и красива, а върху фасадата си имала часовник, по който хората се ориентирали за времето. Часовникът пък имал звънец и този звънец звънял на всеки петнадесет минути.

Един ден автобусът спрял при църквата и няколко души се качили в него.

— Зън, зън! — звъннал звънецът и автобусът тръгнал. После се чуло едно „зън!“ и автобусът спрял.

— Защо спря? — попитал кондукторът, който бил слязъл и се оглеждал.

— Защото чух „зън“! — отвърнал автобусът.

— Звънецът не е звънял! — настоявал кондукторът.

— Иззвъня!

— Не, не е звънял. Нито аз, нито някой пътник е звънял.

— Сигурно ти си звъннал!

— Не, не съм! — защитавал се кондукторът.

— Ти си!

— Не съм!

Пътуващите в автобуса се ядосали.

— Тръгвай, закъсняваме! — развикали се те.

— Ако не стигна навреме на работа — обадил се един господин с шапка, — началникът ми ще се ядоса. Жална ми майка!

„Какво ли значи да закъснееш? — учудил се автобусът. — Ами това «ако не стигна навреме». Кое е по-важното — «ако не стигна» или «навреме»?“

Това бил един много възпитан автобус. Имал документ за завършено автобусно училище и там бе научил да спира на светофари и пешеходни пътеки, да спазва ограниченията на скоростите, да не блъска коли и хора, да уважава другите автобуси и дори да прави път на гълъбите. Знаел, че децата в Англия поглеждат първо надясно, после наляво, после пак надясно и пак наляво и чак тогава пресичат улиците.

Автобусът знаел всичко това, но не знаел какво означава „закъсняваме“. Обърквал се все повече — какво е „рано“ и какво е „късно“? И какво е това „дванайсет часа“? Ами тези гълъби „ранни“ ли са, или са „късни“?

„Една миля“ много време ли означава, или голямо разстояние? — продължавал да се чуди той. И какво, по дяволите, значи „тридесет мили в час“? Значи ли това „тридесет мили“ и „един час“, или „един час“ и „тридесет мили“? Или и двете заедно? Ех, че се обърках! — мислел си автобусът.

Тъкмо тогава минал един полицай и попитал какво става.

— Автобусът ми казва, че съм звъннал да спре — казал кондукторът. — А аз не съм!

— Ти звънна! — повторил автобусът.

— Не съм!

— Звънна!

— Не съм!

— Ти звънна!

Спорът продължил цели петнайсет минути и изведнъж отново се чуло едно „зън“!

— Видя ли сега? — викнал автобусът. — Пак позвъня!

— Не съм!

— Чакайте, чакайте! — рекъл полицаят. — Това не беше звънецът на автобуса, а на църквата отсреща.

— Тъй ли? — учудил се автобусът. — Тогава моля за извинение! Виновен съм и дано ми простите.

— Разбира се! — успокоил го кондукторът. — Всички грешим.

— Тогава тръгвайте! — разпоредил се полицаят. — Няма време за губене. Хайде, побързайте!

— Ще побързаме! — обещал кондукторът и натиснал звънеца: „Зън, зън!“ — И автобусът тръгна.

Вечерта автобусът се прибрал в гаража. Там го заредили с бензин, масло и вода, напопали му гумите, а той непрекъснато мислел за случилото се.

В тъмнината на гаража забелязал звездата Майска, която гледала през прозореца към него.

— Милият автобус! — казала Майска на приятелката си звезда. — Той си загуби малко от времето. А времето е толкова голямо!

— Да! — отвърнала приятелката ѝ. — Времето е много голямо.
То е безкрайно!
— Безкрайно много голямо! — повторила Майска.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.